

VIAȚA FĂRĂ SENTIMENTE

Constantin Pricop

TEXT

archives équivalences

poèmes

2003

ORIGINAL EDITION:

- CONSTANTIN PRICOP **Viața fără sentimente**
- EMINESCU, Bucharest 1982

(REVISED) EDITION: ADRIAN REZUȘ (ed.)

© 2003 CONSTANTIN PRICOP (Jassy, Romania) [TEXT]

© 2003 ÉQUIVALENCES [PDF \LaTeX – HYPERSCREEN]

**This electronic edition is a *non-profit* publication
produced by PDF \TeX 14.H &**

created by \LaTeX 2 ϵ with HYPERREF & HYPERSCREEN

PDF \TeX 14.H © 2001 HÀN THÉ THÀNH

\LaTeX 2 ϵ © 1993–2001 THE \LaTeX 3 PROJECT TEAM *et al.*

HYPERREF © 1995–2001 SEBASTIAN RAHTZ

HYPERSCREEN © 2001–2002 ADRIAN REZUȘ [based on PDFSCREEN]

PDFSCREEN © 1999–2001 C. V. RADHAKRISHNAN

TYPESET BY ROMANIAN \TeX © 1994–2001 ADRIAN REZUȘ

PRINTED IN THE NETHERLANDS – NOVEMBER 15, 2001

REVISED REPRINT – JULY 11, 2003

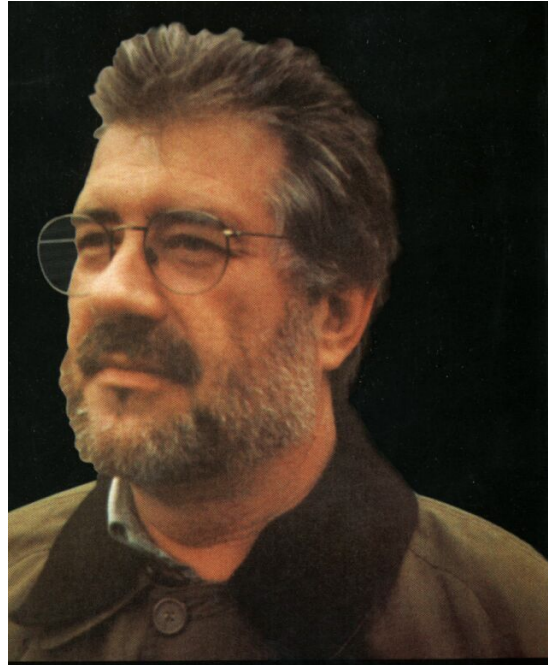

Constantin Pricop

VIAȚA FĂRĂ SENTIMENTE

Eminescu
Bucharest
1982

Viața fără sentimente

FASCINAȚIE

Pe ramuri
păsările nu mai cîntă

răsăritul
mi-i țintuit
definitiv
în frunte

o sperietoare.

* * *

Ești tulbure –
un abur
o vreme de demult.
nimeni nu te așteaptă
la capătul culoarelor nesfârșite
deschizându-se la tot pasul.
poate doar alte culoare
ascunzându-și capătul
într-o lumină tremurătoare.
dragoste –
cuvinte aruncate
peste
bord.

* * *

Ea mîngîind
focul

de prea mult timp
ţinînd aripile deschise
începem să zburăm
rostogolindu-ne
pe povîrniş.

sîngele
ridiculizînd
poeme
de dragoste.

ORĂ

Răbdare a naturii
adormite și violente:
carne, sînge

aburi de foc pîlpîind.

cenușă

vîrsta începînd
să se hrănească din amîndouă capete
ale trupului

tot mai lașe
chemările întunericului

gură ciobind noaptea.

ÎNȚELEGE

Înțelege
că trebuie să aștepti
nici tu nu știi
ce –
dar înțelege:
poate
pe versantul celălalt
pădurea o fi înflorit
și
nu se mai scutură.
aici frunzele
se pulverizează
tot mai ușor
între degete.
într-o zi
n-o să mai pipăi
decît
aerul rar.
și-apoi
nici atît.

* * *

Vine târziu
cînd totul pare
mîncat de ceață.

ai și uitat
semnul de recunoaștere.

indiferența cerului
în noapțile senine
ți-e mult mai aproape

iubită a lumii,
atît de târziu...

ce se poate face
în acest prealuminos crepuscul?

BALANȚĂ

Încercînd să treci
de la o părere la alta.
de la chipul cuiva
la al altcuiva –
mai plăcut.
întîmpini o anume
nesiguranță;
amețeala celui ce vrea
să ajungă
de pe un barcaz pe altul
în plină furtună;
sau imperceptibila trecere
de la o zi
la alta.

FOARFECELE

Sclipitor,
îmbrumat
sau milos.

două brațe strîng între ele sfarmă

deschid

un sfîrșit.

două brațe

mînuite de la distanță

tăcut

calme acum,

gata să facă

pasul.

locul dintre ele

e gol,

temut

și totuși

mereu trebuie

să cadă cineva.

două brațe

simple, sărace, aproape
ca noi
– două clipe.

IENUPĂRUL

El ar vrea să se ivească
drept:

o cale fără ocolișuri.

(prea multe pietre

în jur,

prea stearpă

ambianță).

Un trup mărunț

așadar. aproape de pământ.

tufiș, să-i spunem, încâlcit.

ambição

în el însuși:

strînsă în el o aromă.

încetul cu încetul

arome îndelung depuse,

straturi înghesuindu-și dinții

în esență.

gustate de oarecine.

nu pot spune însă
prea multe.

* * *

Molecule
în suspensie.

povești ale singelui.

guri duble
primind,
alungînd.

o poartă deschisă
spre încăperea
zidită fără milă.

încarcerare a frigului.

molecule
căutînd o țintă
în somnul fără margini.

GALERIE

Liliecii roșii
izbindu-se
între pereții calcaroși
ai craniului.

înaintînd
în mlaștini
lăptoase
în întunericul umed.

pielea cea mai subțire
făcîndu-te
să-ți uiți
trupul.

la sfîrșit
orbitoarea lumină
și liniștea.

* * *

Crezînd în mai mult

primind
ce ți se oferă

umbre tulburate de dorință

șantajul
noapții
asupra zilei

arcul de foc
deschizîndu-se
peste nisipuri
acum transparente.

levitație.
sărbătoare
a simțurilor.

* * *

Urc pînă la culmea
dealului.
muncesc pînă ajung
să văd puțurile părăsite.
mirosuri stranii.
urmăresc soarele,
dar fuga lui
e definitivă.
cad frunze
cad picături de sînge
ochii se înfășoară în roșu.
o săgeată de argint
caută locul țintei.
într-un aluniș
săgeata întîlnește țipătul păsării
și explodează un mototol
de carne plăpîndă.
dealul se scufundă
cu totul.
deasupra se închid

apele negre.
viața e împărțită
în dimineața asta
cu securea.

TRANDAFIR

Încat
în aburii
dorinței.
înțelegerea
glasul defunctei
metropole.
gest generos
puțină ipocrizie
la aniversări.
o seară de toamnă...

INCOMPATIBILITATE

Tristă, ciudat de înaltă
nepotrivire:
mecanism perfect, indiferent,
pământ,
mișcare
printre celulele
din haos
ale trupului meu
necunoscut și străin.

vietăți înmulțindu-se
la nesfârșit.

spirit. arătare ciudată,
temută.

marile mamifere
îți întorc spatele.

insectele îți străpung
conturul.

indiferente.

zîmbet chinuit.
mișcare greșită, fatală.

singurul care simte
dorința,
îmbătîndu-l.

* * *

Scările urcă spre școli
monotone.
ploi zimțate cad înapoi
luînd bucăți
din perete.
tablourile vechi
acoperă trupuri
cu pielea uscată și groasă.
corpurile curg
cu încetineală vîscoasă.
o lampă sfrijită
se aprinde
dar întunericul sîcîitor
o rumează.

* * *

Doamne,
sunt suflete
mîncate de plîns
cristalele albe
ale zăpezii
pe sîrma ghimpată.
viața mea se-nclină.
unii pot.
nu toți.
pînă și iubirile din mine-s
mușcate de rugină,
de scorojeala gălbuie
a pozelor vechi;
tandrele priviri
se-ntind
ca saliva.
doar moartea e din oțel.
sîngele se purifică.

* * *

Pentru a nu-mi pierde
din vedere
libertățile
mă supraveghez
îndeaproape.

Îmi plantez la distanță
un ochi iscoditor.

Fixez cu disperare
această privire a mea
hipnotică,
lipsită
de mâini
și de picioare:
tot corpul un ochi
o sclipitoare rană.

Strivite de-atîta vază
secundele crapă
ca ouăle în ger;

sticla tuturor geamurilor din oraș
se topește
și-un rîu transparent,
fierbinte,
ne desparte
ducînd cu el
cochilii goale
și vietăți
împietrite.

Dau să dispar;
privirea devine deodată
stingheră, năucă:
singura ei groază
e groaza de singurătate.

Aleargă pe maluri,
înebunită,
și-mi caută trupul:
ar vrea să-l tragă
deasupra-i
ca pe o pleoapă vînată.

* * *

Cîteodată
anii ce-au trecut
privesc cu milă
înainte.
frunzele de-atunci
au ajuns pămînt.
deasupra craniului fiecăruia
stă aplecată
tinereţea:
un candelabru
cu braţe căzute.
toate mînuşile
aruncate a provocare
au fost întoarse
pe dos:
nici un suflet
înăuntru.
astrul ofilit
cade.
nici o lumină

în apă curgînd
spre canal.

SEARĂ

Plutind
pe asfaltul orei
căzînd;
sau atrași
de palpitațiile astrelor.

înviind și murind

în fiecare noapte
o gură nesătută
ne înghite.

SARE

Să adunăm esențele
pîn' la sare;

nici lumină
nici întuneric
nu s-ar putea împleti.

de-ajuns dorința,
marea călătorie,
purtîndu-ne
peste abis
peste mereu încuiatele
porți.

n-ar mai fi
distanțe,
piedici.

o simplă respirație
străpezește figurile strîmbe
drumurile încîlcite

privirile împăienjenite.

o respirație dinafara
timpului –
ca un pumn de sare.

CLIPĂ ȘI PICK-NICK

Clipa –
un cuptor topind
o grămadă de lucruri –
vraște.

pavezele cad
încurcându-se între ele.

sunt scoase în față principii,
idei generale,
dar chiar pasagerii
cei mai siguri pe ei
se izbesc de pereți
de parcă-ar alerga
într-o cameră obscură.

jocul e-n toi.
linia orizontului se-ascute
și taie.

BUCURIE

Să întreb:

dimineața înfrigurată încă
de miezul nopții;

prima înghițitură de aer
a supraviețuitorului;

cărămida,
fericită, îngropată
alături de celelalte, mii,
într-un zid ce rezistă.

VACUUM

Fulgul se întâlnește în pană.
pana în aripă.
aripa în pasăre
și pasărea în zbor.
zborul întâlnește orizontul.

Drumul invers
– de la orizont la pasăre
de la pasăre la aripă
ș. a. m. d. –
dincoace de fulg
se pierde o dată
cu zgomotul
împușcăturii.

SFATURI CU GURA STRÎMBĂ

Nu risipi
cuvintele.
după
fiecare întrebuințare
închide bine
gura.
nu uita vorbele
în camerele goale
cînd pleci
de-acasă.
viselor dă-le
cuvinte mici,
cu surdină...
nu e nevoie
de candelabre:
pentru cutia craniană
o lumină difuză
e numai bună
să ascundă
iluminările.

printr-un sistem
de pereți transparenți
cuvîntul cel mai mărunt
se-adună în grămezi
lipicioase.

ouă lepădate
de o broască uriașă.

ÎNTUNECARE

Crepusul
al bunelor maniere.

nu sfișit –
ci o scurtă înceteșare:

convingerea
cã obiectele
se pot oricînd revolta.
insurecție a nimicului
a nemișcării
nãvãlind
spre inimile noastre
palpitînd, vii,
cu un nimb de conștiință.

cam atît:
o simplã supoziție.

* * *

Împlintind gîndul
în sîngele obosit

dragostea
amestecînd
spori de ciuperci
și flori albastre

„privește-ți
chipul
în oglindă
și spune-i
că-i vremea
să nască
un altul.“

mîngîind neobișnuita apariție
cu degetele aprinse,
simțind acele
de sub unghii.

* * *

Cenușă
pe mâinile întinse
spre tine

viața
în florile galben-murdar
se trece mai repede
– se întâmplă toate
mai repede

strigăte
la colțurile străzilor:
petale împrăștiate
firesc în vânt

buchetul
pe masă
parcă mâna ta
încă:
formele plantelor
formele

încă:
un fel
de memorie.

VASE COMUNICANTE

Urcă și coboară
pînă la cer
serul imponderabil
al viselor.

cîteodată
suave accidente
scapă bunei
cuviințe:

un orizont de vapori ascunde
tonul abstract
al morții

norii se-nclină
anotimpurilor
o scară coboară
o scară coboară

vai mie,
vai nouă,

– scamatorul nepriceput...

ZIUA A DOUA

Totdeauna un ceva înainte
îndoindu-ți spatele.
teama de-a nu repeta
propria-ți viață.
un punct de comparație
răsfoiește calendarele.
din depărtare pare o pendulă.

* * *

Atunci mergeam
numai
în vis.
uitându-mă
în stînga în dreapta
ele
într-o parte
ele
în cealaltă
și
plînsset inutil
porumbelul strivit
de parbrizul mașinii
ele
în stînga
ele
în dreapta
sticle de lampă
funinginea uleioasă
umplîndu.le burțile

eu
cu ochii sticlindu-mi
crăcane de praștie

și palmele pline de cioburi.

* * *

„Pac-pac“
gîndi el fără s-o mărturisească
„pac-pac“
și ochiu-i lumină blînd
extrăgea esențe miraculoase
parcurgea pădurile și cîmpiile
lăsînd o diră grea
„pac-pac“
gîndea zîmbind
pregătind mîncarea gustoasă
pentru el și ceilalți.
clownul pitic
muri curînd
după ospăț
după spectacol
cu spume suspecte
la gură.
„pac-pac“
gîndi, dar umbra
îi mirosea acum

îngrozitor
a praf de pușcă.

KLEE (I)

O caracatiță
roșie
cîntă
într-un copac.
caracatița
verde
latră
în altul.
caracatița
pestriță
taie copacii.
apoi
ține
un discurs copiilor.
își pune uniforma
de gală.

KLEE (II)

– abracadabra,
minți el
– abracadabra
minți eu
arătându-i,
cu devotament calea.
apoi el îmi relatează
pe larg
ultimele evenimente.
– da, da, aprob,
acordându-i încredere
necondiționată.
după ce se supără,
plecă,
luându-și
și câinele,
nu înainte de a-l strânge,
plin de distincție,
ca pe o umbrelă.

KLEE (III)

Reflectoare
un trapezist
prăbușindu-se.

asta nu e în program.

spectatorii consternați
neștiind
ce să creadă
pipăindu-și
pe întuneric
prețul
biletelor
în timp
ce se șterge
sîngele.

OBIȘNUINȚĂ

Nimic
nu te mai surprinde

simțămintele
și pingelele tocite

odată cu obișnuința
pierdem
din înălțime:

într-o mlaștină
ca în ligheanul
pentru picioare

dacă te obișnuiești
chiar
cu moartea...

* * *

Puștilor le e frică
de ținte
carabinelor
de carnea mea
automatele clănțănesc
de spaimă
cînd simt
mirosul de om.
pistoalele fumegă
tremurătoare
în fața creierelor
gîndind încă.
numai eu exult
și trec
îmbrăcat în cercuri
concentrice
negre
pe duioasele bulevarde
ale poligonului.

PLOAIE

Bucuria inconștientă
a celui
adăpostit;
ușoara teamă apoi,
în frigul toamnei,
și străfulgerarea
celuilalt capăt al lumii.

TRECE UMBRA

Nu-ți lasă nici nu moment
s-o ghicești;
nici o
perdea
să-i vezi filfiirea.
Trece
golită de seve
umbra.
inofensivă.
Și totuși,
în fiecare:
ceva,
acolo,
ca un adînc...

UITARE

Uitînd că merg
pe umbrele
propriilor mele cuvinte
o clipă
crezînd
c-aud filfiit de aripi
firele luminii
mîngîindu-mi fața
și-apoi păpădia
împrăștiindu-se ușor –

doar cădere
spălîndu-ne, neagră.

PETRECERE FERICITĂ

Lovituri
în perete:
visele nădușite
ale vecinilor.
obosind –
înțelegîndu-i
viața sfredelindu-și
galeriile
în stup.
fiecare albină
marcată cu cretă albă
la ieșirea
spre lume.
și o lună uriașă
– inutilă
inutilă.

CÎNTEC DE DRAGOSTE

La cele mai tandre întâlniri
vin însoțit
de un câine
cu aripi.
aripile sale transparente,
dintr-o pieleță subțire,
ajută la păstrarea
echilibrului.

cînd cîinele zboară
i se văd ghearele
de pasăre
și ochii rotunzi, fișci, înșurubați parcă
într-un creier de bronz;
coclit.

ființa dorită se-apropie;
nu mai poate scăpa;
cîinele îmi aruncă
din zbor
fotografiile la minut

ale persoanei.
mai lasă cîte un strop
de sînge
mai face și alte treburi domestice
încît totul pare a se-ntîmpla
într-o zi de primăvară.

eu de o parte a aripilor
gelatinoase
ființa iubită de cealaltă.

cînd rămîn singur
cîinele se apropie
își scoate privirea fixă
și-o lipește de-a mea
își înșurubează respirația pofțicioasă
în pieptul meu,
vorbește în numele meu
și mă cuprinde strîns
cu-aripile de celofan.

m-așază într-un dulap încăpător
pe umerășul pregătit anume
printre ceilalți bărbați
cu care se îmbracă

la nenumăratele lui întâlniri
cu tinerele reprezentante
ale diafanului sex.

* * *

Sunete de catifea.
o paloare uitată a pleoapelor.

Urmele și-au pierdut sensul.

Pescuind în străvechile copci
pești fierbinți
arătînd, prin ochii
deschiși să plesnească,
celălalt tărîm.

În mișcare
vîrtejul înfiripat haotic
cătrefe un punct
cătrefe un centru
hăituit mereu.

Bucurie a vînătorului. . .

AURORĂ

Sîngele
prin mărăcini

și plînsul?

un cîntec
curgînd
între coloanele
înfometate

războiul dintre noi e pierdut,
noapte

tu îmi îngropi
învinșii
eu pe ai tăi

rămînem să privesc
sîngele meu –
rugină mocnind
pe armele
tale.

COPACUL

Sunt uscate
ramurile;
a plecat
într-o lume
fără păsări.

Sub mîna mea,
sub coaja aspră
el crește
– încă –
mereu
gîndul ce trebuie
să-l fi avut
odată
îneebunit
de chemarea lunii.

REVELAȚIE

Unghiul drept
tăblia mesei
flori roșii
geometrice-n covor
tușul galben
negru
albastru
paharul
cristal perfect
aparatur TV
și tranzistorul
fotografia persoanei
cinci flori
cam ofilite
și un calorifer
rece.

FEMEIE

Contur
saturat
de sunete
tandre

străvezie bucurie

doar plăcerea ta
ține
gingașul spațiu
să nu se destrame

altfel –
suntem
pe-un câmp
plin de scaieți
și pietre.

ANOTIMP

Păsări, seve, mișcare;
de-ajuns, totuși,
o rătăcire
a gândului
ca totul
să se întunece.

PICĂTURI DE APĂ PE UN PAHAR

Toată
sublima arhitectură
e-aici.

Fascinantă, imperceptibilă
putere
împotriva
haosului.
(Oglinda picăturilor,
prea mică
pentru a cuprinde
imaginea zbîrcită
a
zilei.)

ZI ULTIMĂ

Oricum ai încerca-o
pentru *asta*
orice zi e bună.
Are, cum banii între dinți,
zimți tari.

DUPĂ-AMIAZĂ

O mică parte
din
moarte
coboară în noi
încercându-ne
dulce-amărui
ca gustul
unei cafele întunecate –
fără privire.

MAI TÎRZIU

Mă-nchin
la moara moartă
a cuvîntului

să lepăd
dragostea
printre
vorbele de cancelarie

cu gheare e teama
de a-și vedea
chipul
ud de fericire

organele jucîndu-se
cu aureolele
sfinților

ramele devorează
tablourile.

DEPĂRTARE

Pînă la un punct
vezi.
de-acolo înainte
ești tu cel adevărat;
viața ta mai plină.

ROTAȚIE

Asfințitul se întoarce:
broască țestoasă
nemăsurată
calmă.
dacă-i vezi
uriașa carapace
te cutremuri.

de moarte.

pași înceți
măsuțați
calculați –
pași istorici.

o clipă ai speranță –
apoi totul se întunecă
și-ntrebi:
dar există oare un gând
în această
veșnică mișcare?

* * *

Lumini pîlpîind
tot mai departe.
fereastră prăfuită.
în drum,
amurgul.

strigăte rupte-n vârtej
o călărire imaginară
călărețul
intrînd în spatele
calului
ca-ntr-o ceață.

ILUMINARE

Muzica și ultimele știri,
tăioase încă,
topindu-se în antene
la ora târzie.

ticurile
generației mele...

Spre frigul galaxiilor
se ridică
în valuri nădușite
visele cartierului meu.

O coamă de ger
străduindu-se
să ne lumineze.

OBOSEALĂ

Axele lumii
se îndoaie;
în oase
s-a surpat
acalmia de după viscol.
nu mai întâlnești
decît din loc în loc
cuvinte –
smocuri de iarbă
rezistînd
în terenul neprielnic.

CINE MOARE

Cine moare se uită doar înainte

totul crește
doar pe o față
a memoriei

pe cealaltă atîrnă
lilieci negri
nemișcați
de sute de ani.

* * *

Minciuna s-a lăsat
pe acoperișul tău.
o bilă de sticlă
lăptoasă
gata să imite
mersul astrelor.

frunzele
rupte de vînt
băltesc spre canale.

mecanica cerească
își trece
impasibila mișcare
prin grămezile de trupuri
sfîrtecate
de-atîta istorie.

n-o poate opri
nici o
spaimă.

stelele-s parcă bătute
pe hîrtille
pentru prins muște.

frunzele cad în rigolă
cuvintele coclite
cotrobăie prin măruntaie
și strîng în pumn
zdrențele zilei.

cu un ușor clipocit.

* * *

De ce nu plîng bărbații
mă întreb
și întrebarea alunecă
de-a lungul brațului încordat
pe tolba de vînătoare.

de ce nu plîng bărbații
mă întreb
și pe marginea
tuturor drumurilor
se înșiră
pietrele kilometrice,
lacrimile de piatră ale evadărilor.

de ce nu plîng bărbații
mă întreb
și tăișul bine ascuțit
taie în două
aceste cuvinte,
carapacea nucilor seci
nimic înăuntru în timp ce

pe lama sticloasă
urma se coagulează

pete negre de sânge
pe un patinoar nesfârșit.

o lumină zvîcnește
deasupra gheții
bîntuie un vînt apăsător
un oftat
mă întreb
de ce nu plîng bărbații.

CUȚIT

Lama taie orice;
zîmbetul sticlos
nu lasă speranțe.
Stă sub apă, subțire,
gata să separe
orice imagine
de modelul ei viu.
Secționare nesîngeroasă.
În fisură se preling
aburi otrăvitori.
Cel viu rămîne
pentru totdeauna singur.
Imaginea mai plutește o vreme.
Se descompune apoi
într-un ochi de baltă.
Tulburat de vînt.

SEMN

Căutînd
cărările înghețate
smocuri uscate
de iarbă
smocuri sîngerii

lipsă de voință,
tînjire –
focul

sîngele urcă
pe ramurile negre
în cristale de gheață

iar vîlvătaia
zgîrie un semn
pe mîna din pergament
a pustnicului.

* * *

Bărbății vorbesc despre femei,
femeile despre haine,
hainele despre molii,
moliile despre întuneric.
în întuneric pîndește,
plină de praf,
moartea.
vîntul îi atinge trupul
din cînd în cînd.
mirosul pămîntului
plutește în ghemotoace
aproape nevăzute
în încăperi, pe străzi,
peste orașe.
intră în ochi fără să lăcrimeze
se așează pe mîini
pe nesimțite.
zboară între bărbat și femeie.
le îmbibă gurile, nasul, urechile.
iubirile iau naștere cu dezinvoltură.

* * *

Cîrțița ridicată în două labe.
guler alb.
cravată.
mirosul galeriilor,
întunericul
înghițind lumea.
cîrțița făcînd mușuroaie în cer.
înnegrindu-l.
cîrțița stînd la masă.
tacîmuri nichelate.
mîncînd rîme.
cîrțița lucrîndu-și neobosită lucrarea.
cîrțița ascultătoare.
cîrțița fără sex.

cîrțița fără dragoste.
cîrțița se ridică în picioare.

EU

Din carne
piele
și oase,
mici cicatrici,
procese biologice,
materie vulnerabilă –
doar rareori
lumină
abur nesfîrtecat
de hăituială.

CONSTANTIN PRICOP

Bibliografie selectivă

Viața fără sentimente (versuri), EMINESCU, București 1982

Marginea și centrul, CARTEA ROMÂNEASCĂ, București 1990

Seduția ideologiilor și luciditatea criticii *Privire asupra criticii literare românești din perioada interbelică*, INTEGRAL, București 1999

Literatura și tranziția, ED. UNIVERSITĂȚII Al. I. Cuza, Iași 2000

Naratori și modelare umană în medievalitatea românească, JUNIMEA, Iași 2000 (în colaborare)

Cuprins

Viața fără sentimente	5
Fascinație	6
<i>Ești tulbure...</i>	7
<i>Ea mângîind...</i>	8
Oră	9
Înțelege	10
<i>Vine tîrziu...</i>	11
Balanță	12
Foarfecele	13
Ienupărul	15
<i>Molecule...</i>	17
Galerie	18
<i>Crezînd în mai mult...</i>	19
<i>Urc pînă la culmea...</i>	20
Trandafir	22
Incompatibilitate	23
<i>Scările urcă spre școli...</i>	25

<i>Doamne...</i>	26
<i>Pentru a nu-mi pierde...</i>	27
<i>Cîteodată...</i>	29
Seară	31
Sare	32
Clipă și pick-nick	34
Bucurie	35
Vacuum	36
Sfaturi cu gura strîmbă	37
Întunecare	39
<i>Împlintînd gîndul...</i>	40
<i>Cenușă...</i>	41
Vase comunicante	43
Ziua a doua	45
<i>Atunci mergeam...</i>	46
<i>« Pac-pac »...</i>	48
Klee (I)	50
Klee (II)	51
Klee (III)	52
Obişnuintță	53
<i>Puştilor le e frică...</i>	54
Ploaie	55
Trece umbra	56
Uitare	57
Petrecere fericită	58
Cîntec de dragoste	59
<i>Sunete de catifea...</i>	62
Auroră	63
Copacul	64

Revelație	65
Femeie	66
Anotimp	67
Picături de apă pe un pahar	68
Zi ultimă	69
După-amiază	70
Mai târziu	71
Depărtare	72
rotație	73
<i>Lumini pîlpîind...</i>	74
Iluminare	75
Oboseală	76
Cine moare	77
<i>Minciuna s-a lăsat...</i>	78
<i>De ce nu plîng bărbații...</i>	80
Cuțit	82
Semn	83
<i>Bărbații vorbesc despre femei...</i>	84
<i>Cîrțița ridicată în două labe...</i>	85
Eu	86
Constantin Pricop <i>Bibliografie selectivă</i>	87

